

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sandra Brown
THE ALIBI

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and
P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Translated from the English THE ALIBI,

Copyright © 1999 by Sandra Brown Management, Ltd.

First published in the United States of America by Warner Books, Inc.

Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03194-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

sandra
BRAUN

FATALNA
ŽENA

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

SUBOTA

PROLOG

Klimatizovanim, tihim hodnikom hotela prolomio se vrisak.

Sobarica koja je pre svega nekoliko sekundi ušla u apartman, sada je teturavo istrčala odatle pa počela jecajući da doziva pomoć i nasumično udara o vrata drugih soba. Kasnije će je njen nadređeni ukoriti zbog ovako histerične reakcije, ali u tom trenutku ona je bila u kandžama histerije.

Na njenu nesreću, malo je gostiju bilo u sobama tog poslepodneva. Većina je bila napolju i uživala u jedinstvenim dražima istorijske četvrti Čarlstona. Ali je nazad uspeła da probudi jednog gosta, muškarca iz Mičigena, koji se svenuo od vreline na koju nije navikao, vratio u sobu da odrema.

I premda je bio dezorijentisan zbog naglog buđenja, odmah je zaključio da je samo velika katastrofa mogla da izazove takav nivo panike kakav je sobarica doživela. Pre nego što je čak i stigao da shvati šta mu ona kroz jecaje govori, pozvao je recepciju i obavestio osoblje da na poslednjem spratu imaju hitnu situaciju.

Dvojica čarlstonskih policajaca, čiji je rejon obuhvatao i novootvoreni hotel *Čarls Taun Plaza*, žurno su odgovorila na poziv. Usplašireni radnik obezbeđenja hotela odveo ih je u penthaus apartman u koji je sobarica ušla da raspredi postelju za rani odlazak gosta na počinak, samo da bi otkrila da to neće biti potrebno. Gost je ležao opružen na podu apartmana, mrtav.

Policajac je kleknuo pored tela. „Sunce ti... izgleda kao...“

„On je“, rekao je njegov partner jednako obuzet strahopoštovanjem. „Šta misliš, hoće li ovo izazvati velika sranja?“

POGLAVLJE 1

Primetio ju je čim je ušla u paviljon.

Definitivno se isticala čak i u masi drugih žena koje su, u najvećoj meri, nosile oskudnu letnju odeću. Iznenadjuće je bilo što je bila sama.

Kada je zastala da se orijentiše, pogled joj je na trenutak pao na binu na kojoj je svirao bend, pa nastavio dalje prema plesnom podijumu i nasumice razbacanim stolovima i stolicama oko njega. Primetila je slobodan sto, prišla mu i sela.

Paviljon je bio kružnog oblika, prečnika od oko trideset metara. I premda je bio otvoren, sa krovom konusnog oblika, koji je iznutra bio ukrašena božićnim sijalicama, visoka tavanica zadržavala je buku pa je larma bila neverovatna. Bend je talenat koji mu je nedostajao nadomeštao jačinom zvuka, očigledno se rukovodeći mišlju da će neskladne note, zahvaljujući decibelima, biti manje primetne. No, svirali su sa žestokim entuzijazmom i dramatičnošću. Činilo se da klavijaturista i gitarista silovitim udarcima iz svojih instrumenata izbacuju note. U pletenice upletena brada svirača usne harmonike poskakivala je sa svakim trzavim pokretom njegove glave. A violinista, prevlačeći gudačicom preko žica, u energičnom plesu razmetao se žutim kaubojskim čizmama. Bubnjar, po svemu sudeći, znao je da odsvira samo jedan ritam, ali mu se svim srcem posvetio.

Činilo se da masi ovaj neskladan zvuk ne smeta. A nije smetao ni Hammond Krosu. Ironija je bila u tome što je njemu larma seoskog vašara zvučala umirujuće. Upijao je buku – ciku sa središnje staze, zvižduke razuzdanih tinejdžera sa vrha Ferisovog točka, plač umornih beba, zvona i zviždaljke i trube, povike i smeh svojstvene karnevalu.

Nije danas imao u planu da poseti seoski vašar. I premda je verovatno unapred najavljen u lokalnim novinama i na televiziji, on reklamu nije video.

Na vašar je naišao slučajno, pola sata nakon što je izašao iz Čarlstona. Nikada neće znati šta ga je nagnalo da stane. Nije bio strastveni posetilac

karnevala. Roditelji ga svakako nikada nisu ni na jedan odveli. Po svaku cenu su izbegavali javne atrakcije kao što je ova. Nije to bilo društvo u kom su se kretali. Ljudi sa kojima su se družili.

I Hamond bi ga u uobičajenim okolnostima verovatno izbegao. Ne zato što je bio snob, već zato što je, s obzirom na to da mu je radno vreme bilo dugo i da je radio naporno, on vrlo sebično čuvao svoje slobodno vreme i vrlo je dobro pazio kako ga troši. Partija golfa, dva sata pecanja, film, tiha večera u dobrom restoranu. Ali seoski vašar? On se nikada ne bi našao na vrhu njegovog spiska prijatnih zanimacija.

Ali danas su ga masa i buka privukli. Da je ostao sam, samo bi se opterećivao svojim nevoljama. Razmišljanjem bi doveo sebe do očajanja, a kome je to potrebno jednog od poslednjih vikenda leta!

I zato je, nakon što je sišao sa auto-puta i našao se u koloni koja je milela prema privremenom parkingu – zapravo pašnjaku koji je preduzimljivi farmer pretvorio u parking – ostao u koloni drugih automobila, kombija i terenaca.

Platio je dva dolara mladiću koji je žvakao duvan i naplaćivao parking za farmera, i imao sreće da pronade mesto u hladovini jednog drveta. Pre nego što je izašao, skinuo je sako i kravatu i zasukao rukave. Dok je pažljivo zaobilazio kravlju balegu, poželeo je da je imao farmerke i čizme umesto pantalona i cipela, ali već se osećao bolje. Niko ga ovde nije poznao. Nije morao da priča ni sa kim ako to nije želeo. Nije bilo obaveza koje je morao da ispuni, nije bilo sastanaka kojima je morao da prisustvuje ni poruka na koje je trebalo da odgovori. Ovde nije bio profesionalac, ni kolega. Ni sin. Napetost, gnev i težina odgovornosti počeli su da se tope sa njega. Osećanje slobode bilo je opojno.

Vašarište je bilo omeđeno plastičnim užetom o koji su bili okačeni raznobojni barjaci koji su na vrelini visili mirno i mlitavo. Gustim vazduhom širili su se zanosni mirisi hrane – brze hrane. Iz daljine, muzika nije zvučala loše. Hamondu je smesta bilo milo što je stao. Bila mu je potrebna... izolacija.

Jer je, uprkos reci ljudi koja je prolazila kroz ulaz, on u pravom smislu reči bio izolovan. Stapanje sa velikom, bučnom masom iznenada mu se činilo mnogo poželjnije od večeri provedene u osami kolibe, što je bio njegov prvobitni plan nakon što je otišao iz Čarlstona.

Bend je odsvirao dve pesme otkako je žena kestenjaste kose sela sa druge strane paviljona u odnosu na mesto na kom je on sedeo. Hamond je nastavio da je posmatra i nagađa. Najverovatnije je čekala nekoga da joj se pridruži, verovatno supruga i nekoliko dece. Činilo se da je mlađa od njega, možda je

Fatalna žena

bila u ranim tridesetim. Bila je u godinama društva koje deli prevoz. Majki mladih izviđača. Član saveta roditelja. Jedna od domaćica koje brinu zbog DPT revakcinacije, ortodontskih aparata i koje traže savršen proizvod da njihov beli veš ostane beo, a šareni da zadrži žive boje. Sve što je o takvim ženama znao, znao je iz televizijskih reklama, ali činilo se da se uklapa u tu opštu demografsku sliku.

S tom razlikom da je bila malo previše... previše... izazovna.

Nije izgledala kao majka male dece koja uživa u nekoliko trenutaka predaha dok su deca sa tatom na vrteški. Nije imala smireno, samouvereno držanje supruga njegovih poznanika koje su bile članovi neprofitnih humanitarnih organizacija i drugih udruženja, koje su za ručak jele salatu u restoranu i priređivale rođendanske žurke za decu, i večere za poslovne saradnike svojih muževa i koje su, jednom ili dva puta nedeljno, između časova aerobika i kruga proučavanja Biblije, igrale golf ili tenis u kantri klubovima.

A nije imala ni meko, stameno telo žene koja je rodila dva ili tri potomka. Njeno telo bilo je čvrsto, atletski građeno. Imala je dobre – ne, sjajne – noge, mišićave, vitke, preplanule i razmetala se njima u kratkoj suknji i sandalama sa niskom potpeticom. Majica bez rukava je imala polukružni izrez, a džemper iste boje vezala je labavo oko vrata pre nego što ga je skinula. Njena odeća bila je otmena i šik i za klasu iznad većine onoga što je masa u šortsevima i patikama nosila.

Tašna koju je stavila na sto bila je dovoljno velika za privezak sa ključevima, maramicu i možda karmin, ali ni izbliza nije bila dovoljno velika za mladu majku u čijoj su se tašni nalazili boca s vodom i vlažne maramice i zdrave grickalice i dovoljno opreme da se danima preživi u divljini u slučaju da to nužda zahteva.

Hamond je imao analitički um. Deduktivno razmišljanje bilo je njegova specijalnost. I zato je, sa popriličnim stepenom izvesnosti, zaključio da je malo verovatno da je ova žena mama.

To nije značilo da nije udata ili emotivno vezana za nekoga, i da ne čeka da se sastane sa svojom drugom polovinom, ma ko on bio i ma kakve prirode bila njihova veza. Mogla bi biti žena posvećena karijeri. Jedna od onih što vedre i oblače u poslovnom svetu. Uspešna prodavačica. Lukava preduzetnica. Broker. Bankar.

Pijuckao je pivo koje je već počelo da se greje na vrućini i zurio zainteresovano u nju. Iznenada je shvatio da mu ona uzvraća istom merom. Kada su im se pogledi sreli, srce mu je poskočilo, možda od stida što ga je uhvatila

kako zuri u nju. Ali nije skrenuo pogled. Uprkos plesačima koji su prolazili između njih, povremeno im blokirajući vidno polje, nekoliko sekundi držali su kontakt očima.

A onda ga je ona naglo prekinula, kao da je i nju možda stid što ga je izdvojila u masi. Postiđen zbog tako nezrele reakcije na nešto tako beznačajno kao što je susret pogledima, Hamond je svoj sto prepustio grupi od dva para koji su se motali u blizini i čekali da se neki sto oslobodi. Probio se kroz masu ljudi do privremenog bara postavljenog za vreme vašara da služi žedne igrače. Bio je veoma popularan. Osoblje raznih vojnih baza u oblasti stajalo je po troje u koloni ispred bara. Čak i bez uniforme, raspoznavali su se po obrijanim glavama. Pili su, zavodili devojkje, odmeravali izgleda da im se posreći, kladili se kome bi to moglo, a kome ne bi moglo da se desi, gledali kako da nadmaše jedni druge.

Šankeri su služili pivo što su brže mogli, ali nisu mogli da isprate potražnju. Hamond je nekoliko puta pokušao da privuče pažnju jednom od njih, ali je najzad odustao i odlučio da sačeka da se masa razide pre nego što poruči drugo pivo.

Osećajući se malo manje patetično nego što je, bez sumnje, izgledao dok je sedeo sam za stolom, pogledao je preko plesnog podijuma prema njenom stolu. Raspoloženje mu je potonulo. Trojica muškaraca su sad sedela za praznim stolicama za njenim stolom. Zapravo, široka ramena jednog od njih zaklanjala su je od njegovog pogleda. Momci nisu bili u uniformi, ali sudeći prema kratkim frizurama i drskosti, pretpostavio je da su marinci.

Pa, i nije bio iznenađen. Razočaran, ali ne i iznenađen.

Bila je suviše privlačna da bi bila sama subotom uveče. Prosto je ubijala vreme dok ne dođe njen pratilac.

Čak i da je došla na vašar sama, ne bi dugo ostala bez pratioca. Ne na ovakvom mrestilištu. Slobodan vojnik, na slobodnom vikendu, imao je instinkte i rešenost ajkule. Na umu mu je bilo samo jedno: da obezbedi sebi žensku za to veče. A ova bi, bez i najmanje truda, privukla pažnju.

I nije da je *on* sam hteo da je odvoji, pomislio je Hamond. Bio je suviše star za to. Neće se, pobogu, vratiti na mentalni nivo nezasićenog studenta. A i zaista to ne bi bilo primereno, zar ne! Nije imao obaveza, ali nije i da ih nije imao.

Iznenada je ustala, uzela džemper, prebacila kaiš male tašne preko ramena i okrenula se da ode. Trojica muškaraca koji su sedeli sa njom smesta su poskakali na noge i opkolili je. Jedan od njih joj je, a delovao je razvaljeno, prebacio ruku preko ramena i spustio lice skroz do njenog. Hamond je video

Fatalna žena

kako mu se usne pomeraju; ono što joj je govorio, ma šta to bilo, izazvalo je gromoglasan smeh njegovih drugova. Njoj to nije bilo smešno. Okrenula je glavu na drugu stranu i, činilo se Hamondu, pokušala da se izvuče iz neprijatne situacije a da ne napravi scenu. Uzela je vojnika za ruku i sklonila je sa svog vrata kruto se smešeći pa mu rekla nešto pre nego što je ponovo pokušala da se okrene i ode.

Kako nije želeo da prihvati odbijanje, i kako je imao podršku prijatelja, odbačeni momak pošao je za njom. Kada ju je uhvatio za ruku i ponovo je okrenuo, Hamond je reagovao.

Kasnije se nije sećao da prešao plesni podijum, premda mora da je praktično prokrcio put kroz parove koji su se sada njihali u sporom plesu, jer je za svega nekoliko sekundi prošao između dvojice mišićavih, čvrstih marina, gurnuo onog napornog u stranu i čuo sebe kako govori: „Izvini, dušo. Naleteo sam na Norma Blančarda, a znaš da taj đavo ne ume da prestane da priča. Na sreću, sviraju našu pesmu.“

Zagrljo ju je oko struka i povukao je za sobom na podijum.

„Nalog ste dobili?“

„Da, gospodine, detektive. Niko drugi ne sme da uđe, niko ne sme da izađe. Zapečatili smo se sve izlaze.“

„To se zaista odnosi na sve. Bez izuzetaka.“

„Razumem, gospodine.“

Nakon što je još jednom naglasio svoja naređenja, detektiv Rori Smilou je klimnuo policajcu u uniformi i ušao u hotel *Čarls Taun Plaza* na glavni ulaz. Brojni časopisi koji se bave dizajnom su stepenište ovog hotela isticali kao primer arhitektonskog trijumfa. Već je postalo prepoznatljiva odlika novog kompleksa. Iz predvorja hotela podizala su se dva kraka širokog stepeništa, ovaploćenje južnjačkog gostoprimstva. Činilo se da grle neverovatni kristalni luster, pre nego što su se dvanaest metara iznad predvorja stapali u galeriju prvog sprata.

Na oba nivoa predvorja, policajci su se mešali sa gostima i zaposlenima hotela koji su svi do sada čuli da se, po svemu sudeći, desilo ubistvo na četvrtom spratu.

Ništa kao ubistvo nije stvaralo atmosferu ovako punu iščekivanja, pomislilo je Smilou dok je procenjivao prizor.

Naokolo su mileli na suncu izgoreli i znojni turisti sa foto-aparatima, postavljali pitanja svima koje su smatrali za ovlašćena lica, razgovarali međusobno, i raspravljali o identitetu žrtve i motivu ubistva.

U dobro skrojennom odelu i košulji sa duplom manžetnom, Smilou je bio upadljivo preterano otmeno odeven. Uprkos spoljašnjoj vrelini, njegova odeća bila je sveža i suva, čak nije bila ni vlažna. Jedan iznervirani podređeni je jednom prilikom šapatom upitao da li se Smilou ikada znoji. „Nikako“, odgovorio mu je kolega policajac. „Svi znaju da vanzemaljci nemaju znojne žlezde.“

Smilou je odlučno krenuo prema liftovima. Mora da je policajac sa kojim je razgovarao na ulazu javio da on dolazi jer je drugi policajac stajao pored lifta i pridržavao vrata da se ne zatvore. Ne zahvalivši na ljubaznosti, Smilou je ušao u lift.

„Da li sjaj drži, gospodine Smilou?“

Smilou se okrenuo. „O, da, Smiti. Hvala.“

Čovek koga su svi znali po krštenom imenu imao je tri stolice za glancanje cipela u niši lobija hotela. Decenijama je radio u jednom hotelu u centru grada. Nedavno su ga namamili u hotel *Čarls Taun Plaza*, a njegova ga je klijentela pratila. Smiti je i od turista dobijao izvanredne napojnice jer je znao bolje i od konsijerža hotela da im kaže šta bi trebalo da rade i kuda da idu, i gde u Čarlstonu mogu da pronađu ono što traže.

Rori Smilou je bio jedna od Smitijevih redovnih mušterija. Obično bi zastao da razmeni koju reč sa njim, ali je sada žurio i zapravo mu je zadržavanje smetalo. Kratko je rekao: „Vidimo se kasnije, Smiti.“ Vrata lifta su se zatvorila.

On i policajac u uniformi popeli su se liftom na poslednji sprat u tišini. Smilou se nikada nije zbližavao sa kolegama policajcima, čak ni sa onima koji su bili na istom položaju, a nikako sa onima nižeg ranga. Nikada nije započinjao razgovor ukoliko se on nije odnosio na slučaj na kom je radio. Policajci koji su bili dovoljno neustrašivi da pokušaju da procaskaju s njim uskoro bi otkrili da su takvi pokušaji uzaludni. Njegovo držanje osujećivalo je svako drugarstvo. Čak je i njegova uredna pojava jednako efikasno kao i bodljikava žica sprečavala svaki pokušaj približavanja.

Smilou je, kada su se vrata lifta otvorila na četvrtom spratu, osetio poznato ushićenje. Bio je na nebrojenim mestima ubistva, od kojih su neka bila prilično pitoma i neupečatljiva, a druga izuzetno jeziva. Neka nezanimljiva i rutinska. A druga će pamtili zauvek ili zbog maštovitog stila ubice, neobičnog okruženja u kome je telo pronađeno, bizarnog načina ubistva, jedinstvenog oružja kojim je ubistvo počinjeno ili starosti i stanja žrtve.

Fatalna žena

Ali uvek je, pri prvom dolasku na mesto ubistva, osećao nalet adrenalina koga je odbijao da se stidi. Rođen je za ovo. Uživao je u svom poslu.

Kada je izašao iz lifta, u hodniku je razgovor među policajcima u civilu utihnulo. S poštovanjem, ili iz straha, sklonili su mu se s puta kad je krenuo prema otvorenim vratima hotelskog apartmana u kom je danas umro jedan čovek.

Zapamtio je broj sobe, a zatim provirio unutra. Sa zadovoljstvom je ustanovio da se sedam službenika jedinice za obradu mesta zločina već nalazi u sobi i obavlja svoju dužnost.

Uverivši se da temeljno rade svoj posao, okrenuo se prema trojici detektiva koje je poslala grupa za istraživanje kriminala. Jedan od njih pušio je cigaretu koju je žurno ugasio u stojeću pepeljaru u hodniku. Smilou ga je prikovao ledenim pogledom. „Nadam se da se u tom pesku nije nalazio neki ključni dokaz, Kolinse.“

Detektiv je uvukao ruke u džepove kao učenik trećeg razreda koga su ukorili zato što nije oprao ruke nakon odlaska u toalet.

„Slušajte“, rekao je Smilou obraćajući se čitavoj grupi. Nikada nije podizao glas. Nikada nije morao. „Neću tolerisati ni jednu jedinu grešku. Dođe li do kontaminacije mesta zločina, i najmanjeg kršenja propisane procedure, ako se previdi i najmanja trunka dokaza ili ako neko svojim nemarom ugrozi dokaze, prestupnik će dobiti po nosu. Od mene. Lično.“

Pogledao je u oči svakog čoveka. A zatim je rekao: „Dobro, hajdemo.“ Dok su ulazili su sobu, navlačili su rukavice. Svaki je imao konkretan zadatak; svaki mu se posvetio, gazeći oprezno, ne dodirujući ništa što nije trebalo da dodirne.

Smilou je prišao dvojici policajaca koji su prvi došli na mesto zločina. Bez uvoda je upitao: „Da li ste ga dodirnuli?“

„Nismo, gospodine.“

„Da li ste bilo šta dodirnuli?“

„Nismo, gospodine.“

„Kvaku?“

„Vrata su bila otvorena kada smo stigli. Sobarica koja ga je pronašla ostavila ih je otvorena. Radnik obezbeđenja hotela ju je možda dotakao. Pitali smo ga, rekao je da nije, ali...“, slegao je ramenima.

„Telefon?“, upitao je Smilou.

„Nismo, gospodine. Ja sam pozvao sa svog mobilnog. Ali ponovo, radnik obezbeđenja ga je možda koristio pre nego što smo mi stigli.“

„Sa kim ste do sada razgovarali?“

„Samo sa njim. On nas je pozvao.“

„I šta je rekao?“

„Da je sobarica pronašla telo“, pokazao je leš. „Baš ovako. Licem okrenuto nadole, sa dve rane od metka na leđima ispod leve lopatice.“

„Da li ste ispitali sobaricu?“

„Pokušali smo. Plakala je toliko da nismo uspeli mnogo da izvučemo iz nje. A i strankinja je. Ne znam odakle“, odgovorio je policajac na upitno podignutu obrvu Smiloua. „Ne mogu da procenim na osnovu akcenta. Samo ponavlja 'mrtvac' i plače u maramicu. Nasmrt je uplašena.“

„Da li ste opipali puls?“

Policajac je pogledao partnera koji je prvi put progovorio. „Ja sam. Čisto da se uverim da je mrtav.“

„Znači da ste ga ipak dotakli.“

„Pa, da. Ali samo zbog toga.“

„Pretpostavljam da ga niste osetili.“

„Puls?“ Policajac je odmahnuo glavom. „Ne. Bio je mrtav. Bez sumnje.“

Sve do sada Smilou je ignorisao telo. Sada je krenuo prema njemu. „Da li se neko čuo sa islednikom?“

„Na putu je.“

Smilou je registrovao odgovor, ali je sada pažljivo posmatrao mrtvacu. Dok nije video svojim očima, nije verovao da je žrtva ubistva niko drugi do Lut Petidžon.

Svojevrsna lokalna slavna ličnost, ugledan čovek, Petidžon je bio, između ostalog, izvršni direktor građevinske kompanije koja je pretvorila oronulo skladište pamuka u spektakularni hotel *Carls Taun Plaza*.

Roriju Smilou je, pored toga, bio i zet.

POGLAVLJE 2

Rekla je: „Hvala.“

Hamond je odgovorio: „Nema na čemu.“

„Situacija je postajala prilično neprijatna.“

„Drago mi je da je moje lukavstvo upalilo. Da nije, trojica malobrojnih i ponosnih bila bi mi za vratom.“

Fatalna žena

„Pohvaljujem tvoju hrabrost.“

„Ili glupost. Mogli su da me prebiju.“

Nasmešila se na ovo, a kada se nasmešila, Hamondu je bilo dvostruko milije što je odlučio da se povinuje idiotskom, viteškom impulsu koji ga je obuzeo i spase je. Privukla ga je čim ju je ugledao, ali pogled na nju sa druge strane podijuma nije bio ništa u poređenju sa nesmetanim pogledom izbliza. Skrenula je pogled sa njegovih prodornih očiju i zagledala se u neodređenu tačku iznad njegovog ramena. Uspevala je da zadrži hladnokrvnost pod pritiskom. U to nije bilo sumnje.

„Šta je sa tvojim prijateljem?“, upitala je.

„Mojim prijateljem?“

„Gospodin Blančard Norm, beše?“

„Oh“, nasmejao se tiho. „Nikada nisam čuo za njega.“

„Izmislio si ga?“

„Aha, nemam pojma odakle mi to ime. Samo mi je iskrsnulo u glavi.“

„Veoma kreativno.“

„Morao sam da kažem nešto uverljivo. Nešto što bi ih ubedilo da smo zajedno. Poznato. Nešto što će mi, u najmanju ruku, pomoći da te odvedem na plesni podijum.“

„Mogao si me prosto zamoliti za ples.“

„Da, ali to bi bilo dosadno. A i ostavilo bi mogućnost da me odbiješ.“

„Pa, hvala još jednom.“

„Još jednom, nema na čemu.“ Proveo ju je pored drugog para na podijumu. „Da li si odavde?“

„Nisam poreklom odavde.“

„Južnjački akcenat.“

„Odrasla sam u Tenesiju“, rekla je. „Blizu Nešvila.“

„Lep kraj.“

„Jeste.“

„Lepa priroda.“

„Hmm.“

„I dobra muzika.“

Divan razgovor, mrzovoljan, pomislio je. Živ.

Poslednju njegovu ispraznu izjavu nije čak ni udostojila odgovora, i nije joj mogao zameriti. Ako nastavi ovako, ona će otići odavde pre nego što se pesma završi. Proveo ih je pored još jednog para koji je izvodio neki složen

okret, a zatim je, bezizražajnim glasom, izgovorio najtruliju od svih trulih žvaka. „Dolaziš li često ovamo?“

Shvatila je šalu i uputila mu osmeh koji bi od njega mogao da napravi potpunu budalu ako ne bude bio oprezan. „Zapravo, nisam bila na ovakvom vašaru otkako sam bila tinejdžerka.“

„Ni ja. Sećam se da sam bio sa nekim drugarima. Mora da smo imali petnaestak godina i želeli smo da kupimo pivo.“

„Da li ste uspeli?“

„Nismo.“

„Tada si poslednji put bio na vašaru?“

„Nisam. Bio sam još jednom. Sa nekom devojkom. Odveo sam je u Kuću straha sa namerom da se tamo ljubimo.“

„Koliko je to bilo uspešno?“

„Prošlo je jednako dobro kao i pokušaj da kupim pivo. Bog zna da sam se trudio. Ali čini se da sam bio sa jedinom devojkom koja...“ Ućutao je kada je osetio da se napela.

„Ne odustaju lako, zar ne?“

I naravno, trojica marinaca su ih, sa svežim pivom u rukama, streljala pogledom iza ivice podijuma.

„Pa, da se lako predaju, bila bi nam ugrožena nacionalna bezbednost.“ Samozadovoljno se nasmešio mladićima pa ju je snažnije stegao oko struka dok su plešući prolazili pored njih.

„Ne moraš da me štitiš“, rekla je. „Mogla sam i sama da rešim problem.“

„Uveren sam da si mogla. Odbrana od neželjene muške pažnje je veština koju svaka privlačna žena mora da savlada. Ali si takođe i dama koja nije želela da pravi scenu.“

Pogledala ga je. „Vrlo pronicljivo.“

„Dakle, pošto je to sada rešena stvar, bolje bi nam bilo da uživamo u plesu, zar ne?“

„Pretpostavljam.“

Ali pristanak da nastavi ples nije umanjio njenu napetost. Nije se žurno osvrtała preko ramena, ali Hamond je osetio da želi.

Zbog toga se pitao šta će uraditi kada se ples završi. Očekivao je korpu. Učtivu, ali ipak korpu. Na sreću, bend je svirao tužnu, sladunjavu baladu. Glas pevača bio je neuglađen i slab, ali je znao sve reči pesme. Što se Hamonda ticalo, što je ples duže trajao, to bolje.

Fatalna žena

Partnerka mu je bila po meri. Njeno teme sezalo je do njegove brade. Nije prešao zamišljenu granicu koju je postavio između njih u trenutku kada ju je privukao u naručje, ali mu je pomisao da je priljubi sasvim uza se bila izuzetno primamljiva.

Za sada mu je sasvim odgovaralo da nasloni unutrašnju stranu podlaktice na njen uski donji deo leđa, i da njena šaka – bez burme – počiva na njegovom ramenu, dok su se klatili u sporom ritmu plesa

Povremeno su im se butine ovlaš dodirivale i on bi osetio treptaj požude, ali je mogao da ga kontroliše. Imao je pogled iz ptičije perspektive na polukružni izrez njene majice, ali je bio dovoljno galantan da ne gleda. No njegova je mašta divljala, jurila tamo-amo, odbijala se od zidova njegovog uma kao muva sluđena vrelinom.

„Otišli su.“

Njen glas trgao je Hamonda iz sanjarenja. Kada je shvatio šta je rekla, osvrnuo se i video da marinaca više nema. Zapravo, pesma se završila i muzičari su odlagali instrumente, a vođa benda je zamolio sve prisutne da „ostanu baš tu gde su“ i obećao da će nastaviti da sviraju nakon kratke pauze. Drugi parovi išli su nazad prema svojim stolovima ili prema baru.

Spustila je ruke pored tela, a Hamonda, koji je shvatio da je još drži, nije bilo druge nego da je pusti. Kada je to učinio, odmakla se od njega. „Pa... ko kaže da nema više kavaljera.“

Nasmešio se. „Ali ako ubijanje zmajeva ponovo bude u modi, zaboravi.“

Nasmešila se i pružila mu ruku. „Zahvalna sam ti na pomoći.“

„Bilo mi je zadovoljstvo. Hvala na plesu.“ Stisnuo joj je ruku. Okrenula se da ode. „Uh...“ Hamond je uronio u masu iza nje.

Kada su stigli do ivice izdignutog paviljona, spustio se na zemlju pa pružio ruku da joj pomogne da siđe, što je bio nepotreban i ućtiv gest pošto razlika u visini nije bila veća od trideset centimetara. Uhvatio je korak sa njom. „Mogu li da te častim pivom?“

„Ne, hvala.“

„Pečeni kukuruz lepo miriše.“

Nasmešila se, ali je odmahнула glavom.

„Vožnja na Ferisovom točku?“

Nije usporila, ali mu je uputila povređen pogled. „Ne želiš da ideš u Kuću straha?“

„Ne želim da izazivam sreću“, rekao je smešeći se sada jer je osetio da se kravi. Ali njegov optimizam bio je kratkog veka.

„Hvala, ali zaista sada moram da idem.“

„Tek si stigla.“

Naglo je stala i okrenula se prema njemu. Zabacila je glavu i oštro ga pogledala. Sunce na zalasku je sjajnim zracima obasjavalo njene zelene dužice. Blago je začkiljila štiteći oči trepavicama koje su bile mnogo tamnije od njene kose. Predivne oči, pomislio je. Otvorene i iskrene, ali zavodljive. I sada su bile prodorne i upitne, želela je da zna kako je znao da je tek stigla.

„Primetio sam te čim si ušla u paviljon“, priznao je.

Zadržala je njegov pogled nekoliko sekundi, a zatim je stidljivo spustila glavu. Masa se vrtložila oko njih. Grupa dečaka protrčala je pored njih, izbegla ih za svega nekoliko centimetara i podigla oblak teške prašine koja se uskovitlala okolo. Jedna tek prohodala devojčica počela je da urla kada joj je iz sićušne ručice izleteo balon napunjen helijumom i poleteo prema vrhovima drveća. Dve istetovirane tinejdžerke koje su teatralno palile cigarete prošle su pored njih pričajući glasno i sipajući psovke.

Ni na šta od toga nisu se obazirali. Činilo se da kakofonija vašara ne prodire u njihovu privatnu tišinu. „Mislim da si i ti primetila mene.“

Nekim čudom joj uopšte nije bilo teško da kroz buku vašara čuje Hammondove tiho izgovorene reči. Nije ga pogledala, ali je video kako se smeši, čuo tihi postidjen smeh.

„Znači jesi? Primetila si me?“

Podigla je jedno rame i blago slegnula njime u znak priznanja.

„Pa, dobro“, rekao je uz snažan izdah koji je preterano naglasio njegovo olakšanje. „U tom slučaju, ne vidim zašto bismo iskustvo seoskog vašara ograničili samo na jedan ples. Nije da nije bio sjajan. Bio je. Odavno nisam toliko uživao u plesu.“

Podigla je glavu i uputila mu stidljiv pogled.

„Hmm“, rekao je, „Glupiram se, zar ne?“

„Načisto.“

Široko se nasmešio samo zato što je bila toliko prokletu privlačna i zato što joj nije smetalo što flertuje sa njom kao da nije flertovao dvadeset godina. „Šta kažeš na ovo? Ja sam večeras prilično slobodan i nisam bio u ovoliko neplaniranom...“

„Da li je to legitimna reč?“

„Prenosi značenje.“

„To je razmetljiva reč.“

„I sve to samo da kažem da bismo, ako nemaš planove za večeru...?“

Fatalna žena

Odmahnula je glavom da mu kaže da nema.
„Onda mogli zajedno da uživamo u ostatku vašara.“

Rori Smilou je zureći u mrtve oči Luta Petidžona upitao: „Šta ga je ubilo?“
Islednik, sitan zamišljen muškarac izražajnog lica i tihog glasa, od Smilou je zaslužio nešto što se izuzetno teško sticalo – poštovanje.

Doktor Džon Medison bio je crnac južnjačkog porekla koji je zaslužio autoritet i položaj u potpuno južnjačkom gradu. Smilou je veoma cenio sve koji su uspeali da ostvare takvo lično postignuće uprkos nepovoljnim životnim okolnostima i teškoćama.

Medison je pedantno proučavao leš onako kako je zatečen, licem nadole. Oko leša je kredom opisao obris, a zatim ga fotografisao iz različitih uglova. Pregledao je žrtvine šake i prste, pažljivo zavirivši žrtvi pod nokte. Proverio je koliko su ukočeni zglobovi. Pincetom je iz rukava Petidžonovog sakoa izvukao komadić nečeg što nije bilo moguće identifikovati, a zatim ga pažljivo spustio u kesu za dokaze.

Tek kada je završio inicijalni pregled i zamolio da mu pomognu da okrene žrtvu na leđa, otkrili su prvo iznenađenje – gadnu ranu na Petidžonovoj slepoočnici uz samu liniju kose.

„Šta misliš, da li ga je počinilac udario?“, upitao je Smilou čučnuvši da pažljivije pogleda ranu. „Ili ga je najpre upucao, a ovo je prosto posledica pada?“

Medison je namestio naočare i nelagodno rekao: „Ako ti je teško da o ovome razgovaraš, možemo o tome mnogo detaljnije razgovarati kasnije.“

„Misliš zbog toga što mi je nekada bio zet?“

Nakon što je islednik kratko klimnuo glavom, Smilou je rekao: „Nikada ne dozvoljavam da se moj privatni život prelije na moj profesionalni život, i obrnuto. Reci mi šta misliš, Džone, i nemoj me štedeti gadnih pojedinosti.“

„Morao bih pažljivije da pregledam ranu, naravno“, rekao je Medison bez daljih komentara o odnosu između žrtve i detektiva. „No, moj prvi utisak jeste da je ovu povredu zadobio pre smrti, ne posle. I svakako je gadna. Mogla je da izazove razne povrede mozga od kojih je svaka mogla bude fatalna.“

„Ali misliš da nije.“

„Zaista, Rori, ne mislim. Ne izgleda mi toliko strašno. Otok je mahom spolja, što obično znači da unutra ima veoma malo otoka ili ga uopšte nema. Ali ponekad se iznenadim.“

Smilou je cenio islednikovo oklevanje da se prikloni jednoj ili drugoj teoriji pre autopsije. „Da li u ovom trenutku možemo reći da je umro od povreda nanetih vatrenim oružjem?“

Medison je klimnuo glavom. „Ali to je samo inicijalna pretpostavka. Meni se čini da je pao, ili da su ga gurnuli ili udarili pre nego što je umro.“

„Koliko pre?“

„Vreme će biti teže odrediti.“

„Hmm.“

Smilou je na brzinu osmotrio okolinu. Tepih. Kauč. Fotelje. Sve meke površine, osim staklene ploče stočića za kafu. Odgegao se čučeci do stolića i nagnuo glavu dok mu se pogled nije našao u nivou površine ploče. Na stolu su pronašli čašu i bocu pića iz mini-bara. Njih su već odneli istražitelji.

Iz ove perspektive, Smilou je video nekoliko tragova vlažnih čaša, sada suvih, na mestima gde je Petidžon spuštao čašu ne stavlajući podmetač ispod nje. Polako je prelazio pogledom preko staklene površine, centimetar po centimetar. Tehničar za otiske prstiju pronašao je nešto što je ličilo na otisak dlana na ivici stola.

Smilou je ustao i pokušao u glavi da rekonstruiše sled događaja. Povukao se do druga strane stočića, a zatim krenuo prema njemu. „Hajde da pretpostavimo da je Lut želeo da uzme piće“, rekao je razmišljajući naglas, „i da je poleteo napred.“

„Slučajno?“, upitao je jedan od detektiva. Smiloua su se plašili i nije bio naročito omiljen među drugim detektivima ali niko iz grupe za istraživanje kriminala nije osporavao njegov talenat za rekonstrukciju zločina. Svi u sobi su zastali i pažljivo ga slušali.

„Ne nužno“, odgovorio je Smilou zamišljeno. „Neko je mogao da ga gurne s leđa, da ga izbací iz ravnoteže. Pao je.“

Odgлумio je pad pazeći da ništa ne dotakne, pogotovo ne telo. „Pokušao je da ublaži pad uhvativši se za ivicu stola, ali možda je toliko snažno udario glavom o pod da je ostao bez svesti.“ Pogledao je Medisona upitno podigavši obrve.

„Moguće“, odgovorio je islednik.

„Možemo reći da je u najmanju ruku bio omamljen, zar ne? Pao bi ovde.“ Raširio je ruke da pokaže linije na podu koje su označavale mesto na kom je telo pronađeno.

„A onda ga je onaj ko ga je gurnuo overio sa dva metka u leđa“, rekao je Smilou pogledavši u Medisona da vidi da li se slaže.